

foran øya mine forandres alle. jeg ser at du løfter blikket mot meg som om jeg er kameraet i en film om tankene dine, og at du liksom skjeler for at du skal kunne se på meg så nærme som mulig før jeg drar bort fra deg. tida går, sier du. jeg sier at vi er plastelina, i henda på noen unger i barnehagen oppi gata der. vi forandres. vi er lett å forme. det er nå vi formes. og du ler, du ler som om det skulle vært en vits. du ler av alt. på den tida kunne vi le av alt. i morgen kan vi ikke det.